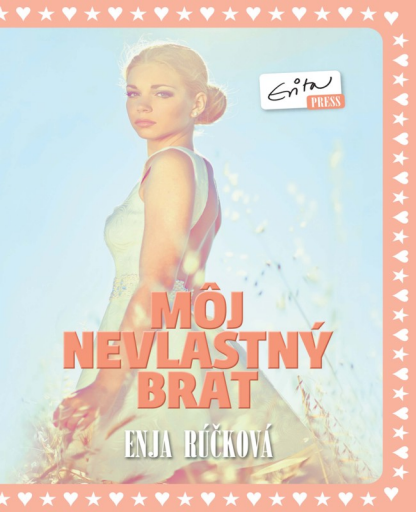

Eriton
PRESS

MŮJ NEVLÁTNÝ BRAT

ENJA RÚČKOVÁ

MÔJ NEVLASTNÝ BRAT

ISBN 978-80-89452-71-2

MÔJ NEVLASTNÝ BRAT

ENJA RÚČKOVÁ

Bratislava september 2013

**... a keby som ti povedal, že som ťa kúbil,
možno by si si pomyslela, že je na tom niečo zlé.**

S T I N G

NEHCENÝ

1

Všetko sa začalo tým, že mama stretla „pána Úžasného“. V dobrom zmysle slova. Zaprisahala sa, že po skúsenosti s mojím otcom už svoje srdce nedá nijakému chlapovi. Lenže nikdy nehovor nikdy. Mama šla do kúpeľov do Vysokých Tatier a tam stretla *jeho*. Odvtedy sa objavil v každej jej vete, pokojne dám krk na to, že aj v každej jej myšlienke. Pán Úžasný, vlastným menom Jakub, sa jej, skrátka, dostal pod kožu.

Došlo to až tak ďaleko, že si ho vzala za manžela.

A tak som v štrnástich rokoch svojho života bola družičkou na svadbe vlastnej mame. To samo osebe nebolo až také zlé. Nemám nič proti svetložltým šatám, ktoré mi mama na túto príležitosť vybrala. Ani proti ťažkej vôni kvetov, ktorá sa šírila celým kostolom, som nenamietala. Dokonca mi neprekážal ani môj nový nevlastný otec. Celkom som chápala, prečo mu mama povedala áno. Bol jednoducho dobrý a s mamou vytvorili dokonalý harmonický pár. Tak veľmi som si ho obľúbila, až ma to samu desilo. Nenašla som totiž na ňom jedinú chybičku.

ENJA RÚČKOVÁ

No predsa len tu niečo bolo.

Problémom sa stal jeho syn z prvého manželstva – Pologrék Sethos, ktorého všetci volali Seth. Dostal meno po bohovi chaosu, búrok a púšte. Už to je divné, nie?

Ja som k jeho menu ešte čosi pridala. Čosi náramne výstižné. *Debil* Seth.

Prvýkrát som ho stretla v nóbl reštaurácii najluxusnejšieho hotela, aký sa v najbližšom okolí nachádzal. Priznám sa, bola som vydesená až hrôza. Samozrejme, vedela som, o čo ide, a nepochybujem o tom, že aj Seth to vedel.

Mama mi už dlhšie naznačovala, že sa schyľuje k svadbe. Dozvedela som sa o svojom budúcom nevlastnom otcovi Jakubovi množstvo lichotivých informácií, ktoré vo mne vzbudili dostatočnú zvedavosť na to, aby som sa dala nahovoriť na toto oficiálne šialenstvo.

Vraj budeme rodina. Ja a ona, jej vyvolený Jakub a debil Seth.

Vraj teraz je správny čas na vzájomné zoznámenie sa.

So svojím nevlastným otcom som sa už, pochopiteľne, stretla. So Sethom som mala mať v ten večer premiéru.

Mama ho ospevovala. Ani jeho otec o ňom nikdy nepovedal kriticke slovo. Vedela som, že je blázon do veslovania, že má rád jemné palacinky mojej mamy a že je odo mňa o tri roky starší. Končil tretí ročník na strednej škole s priemerom „veľmi dobre“.

Uf, to mi odlahlo. Nie je to biffloš. Super. Dávala som mu šancu. Potom mi napadlo, čo ak ho rodičia predtým mnou vykreslili v dobrom svetle náročky? Čo ak Seth predsa len má nejaké chyby, tak ako každý? Určite sa rád rozdrapuje, je hnusný a chlpatý...

Potom som ho uvidela. Fúúúha. Nebol ani hnusný, ani chlpatý.

Mal zvláštne tmavomodré oči. Zjavne ich zdedil po svojom otcovi, čo mu dávalo prvé bezvýznamné plus. Vlasy mal tmavohnedé

Môj nevlastný brat

a jeho oblečenie napovedalo, že hoci je na oficiálnej rodinnej večeri v najluxusnejšom hoteli, v akom som kedy bola, veselo to odignoroval. Navliekol na seba džínsy, tričko a svetlosivú mikinu.

Na nič sa nehral. A za to odo mňa získal druhé bezvýznamné plus.

„Tak,“ povedala mama s nervóznym úsmevom, „už sme tu.“

Tým myslela seba a mňa. Akoby si náš príchod tí dvaja doteraz nevšimli. Rozhodla som sa to nekomentovať. Mama bola napätá ako struna. Vedela som, že si želá, aby to celé dobre dopadlo. Verte mi, nebola som proti. Môj budúci nevlastný otec Jakub dosiahol, že sa mama opäť začala smiať, a ja som mu preto bola nekonečne vďačná. Až tak veľmi, že som bola ochotná urobiť čokoľvek, len aby mame ten úsmev na tvári vydržal aj naďalej.

„Ahoj,“ pozdravila som sa Jakubovi. Dovolil mi tykať mu. Vedť hovorím, že je to fajn chlapík. „Trochu meškáme. Uviazli sme v zápchu.“

Nastal malý zdvorilostný chaos. A potom prišiel ten dlhoočakávaný historický okamih.

„Mima,“ oslovil ma môj budúci nevlastný otec, „rád by som ti predstavil Sethosa.“

Môj zrak sa nad krásne prestretým stolom stretol s tým jeho. Nepodal mi ruku, dokonca sa ani nepostavil. Iba mi kývol hlavou na pozdrav. To bolo celé.

Niežeby som čakala fanfáry, ale toto... No, sklamalo ma to. Dva bezvýznamné plusy, ktoré som mu pripísala, v tejto chvíli stratil.

Jakub sa nad správaním svojho syna nepozastavil, ani moja mama nie, a tak som to nechala plávať. Počas večere sa reč krútila okolo príprav júnovej svadby, zoznamu hostí, predstáv o jedle, torte, výzdobe. Seth sa do rozhovoru veľmi nezapájal. Rovnako ako ja. Bolo mi jedno, aká bude svadba a kam pôjdu mladomanželia na

svadobnú cestu. Bolo mi jedno, kde budeme, už ako novovytvorená štvorčlenná rodina, bývať.

Jediné, na čom mi záležalo, bolo šťastie mojej mamy. Nasledovala by som ju kamkoľvek. Lúbim ju a na ničom inom nezáleží.

2

„Čo hovoríš na Setha?“ opýtala sa ma mama, keď bol vzduch čistý a my sme cestovali domov. Mestskou hromadnou dopravou, aby bolo jasné. Nijaká limuzína nás pred hotelom nečakala.

„Neviem, čo chceš počuť,“ odvetila som s pohľadom upretým do okna trolejbusu.

„Tvoj názor.“

„Nezdalo sa mi, že by sa nejako extra zaujímal o dianie okolo seba.“

Mama sa usmiala. „To isté sa dá povedať aj o tebe.“

Prudko som k nej otočila tvár. „Ja som aspoň prejavila súhlas alebo nesúhlas. On za celý večer nepovedal ani jedno slovo.“

„Možno bol z teba nervózny.“

„Zo mňa?!“ čudovala som sa. „Ako to myslíš?“

Mama pokrčila plecami. „Bude mať mladšiu sestru, ktorá urobila prijímačky na tú istú strednú školu, na ktorú chodí aj on.“

„To je stresujúce,“ uznala som. „Ale pre mňa, nie pre neho. On predsa pôjde do maturitného ročníka, zatiaľ čo ja iba do prvého. Všetci ma s ním budú porovnávať.“

„Nebudú. Nemáš rovnaké priezvisko ako on. Nikto vás nebude dávať dokopy. Obaja to budete mať ťažké a my s Jakubom si uve-

Môj nevlastný brat

domujeme, že chvíľu potrvá, kým si na seba zvyknete.“ Povzdychla si. „Mrzí ma, že som ťa dostala do tejto šlamastiky.“

Stisla som jej ruku. „Také veci nehovor, mami. Si s Jakubom šťastná?“

„Som,“ usmiala sa.

„Tak potom som šťastná aj ja. A to s nechceným bratom nejako prežijem.“

V ten večer som nemohla zaspáť. Ani sama neviem prečo. Nestalo sa nič zaujímavé. To iba ten môj budúci nevlastný brat bol taký... znepokojujúci... Mimovoľne som siahla po prvom čistom zošite, ktorý mi prišiel pod ruku, a začala som čarbať:

10. 5. 2010 – pondelok

Dnes som ho videla prvýkrát v živote. Nepovedal mi ani slovo, neusmial sa, nemračil sa, takmer sa ani nehýbal. A predsa na mňa zapôsobil. Som divná, však? Má tie najkrajšie oči, aké som kedy videla. Jeho prítomnosť ma omíňala, jeho jasný pohľad vyrušoval. Nemyslím si, že by to bolo preto, že sme sa videli prvýkrát. Nespôsobili to ani prílišné očakávania našich rodičov. (Obaja chcú, aby sme si rozumeli. Obaja túžia po tom, aby sme spolu dobre vychádzali). Problém bol v tom, že som mala pocit, že ten chlapec vie, čo sa vo mne odohráva. A z toho som zmätená.

Zošit som zavrela. To stačilo. Debil Seth si nezaslúži, aby som naňho po večeroch myslela.

3

Čas sa nezastavil a prišiel mamin veľký svadobný deň. Prvý a dúfam, že aj posledný, lebo niečo také nechcem zažívať už nikdy v živote. Bola som v permanentnom strese dva týždne predtým a dnešný deň tomu všetkému nasadil korunku. Mama bola usmiata a v dokonalej pohode.

Ja som mala nervy napnuté na prasknutie aj za ňu.

Vonku pred kostolom som zaregistrovala, že zo ženíchovho auta vystupuje okrem vyfinteneho Jakuba aj Seth. Nepatrne som im obom kývla hlavou na pozdrav. Setha som obsiahla rýchlym pohľadom od hlavy po päty. Viac som sa naňho pozerat nemienila.

V kostole sme ako deti sobášiaci sa dvojice museli sedieť vedľa seba. Okrem obáv z toho, či mamin svadobný deň dobre dopadne, sa ma zmocnil aj ďalší pocit – nervozita z NEHO. Snažila som sa však, aby nezachytil ani najmenší závan záujmu z mojej strany. Tvárila som sa pokojne, upierala som zrak na nevestu, sem-tam si utrela slzu dojatia. Vstávala som z lavice, keď sa to odo mňa očakávalo. Poslušne som sklonila hlavu, keď nás kňaz vyzval na tichú modlitbu. Navonok som bola iba súčasť svadobného davu.

V skutočnosti mi hrozil výbuch.

Aby ste boli v obraze, Seth sa ničím nelíšil od prítomných príslušníkov mužského pohlavia – mal na sebe oblek, farebnú kravatu a pierko. Problém bol v tom, že iba on jediný na mňa takmer bez prestania pozeral.

Pravdepodobne sa rozhodol, že ma bude deptať.

Cítila som ten jeho pohľad, vnímala som ho každým kúskom tela. Vháňal mi do líc teplo, ruky sa mi chveli, srdce mi divoko búšilo.

Môj nevlastný brat

lo až v spánkoch. Pri každom jeho pohybe som pocítila jeho vôňu, ktorá útočila na všetky moje zmysly. Tváriť sa, že mi je Seth ukradený, bolo veľmi ťažké. No nejako som to dokázala.

Musela som.

Pretože som si asi ako jediná uvedomovala, že Seth na svadbu svojho otca neprišiel sám. Vedľa neho, z opačnej strany, ako som sedela ja, bola uvelebená jeho priateľka.

Iritovali ma jej dlhé umelé nechty, no inak som jej prítomnosť vítala. Pretože vďaka tomu, že sa ustavične nakláňala k Sethovi a niečo mu vzrušene šepkala do ucha, Sethovo zízanie na mňa bolo prerušené. Ak nechcel byť nezdvorilý, musel sa sem-tam pozrieť aj na ňu.

Až vtedy som si konečne vydýchla. Mohla som si na pár sekúnd upratať myšlienky. Zarážalo ma, že Seth si svoju priateľku všíma, len keď musí. Načo ju sem potom volal?

Netrzeplivo som čakala na moment, keď si mama s Jakubom vymenia manželský sľub a keď budem môcť odtiaľto vypadnúť. Poverili ma dôležitou úlohou – stáť vedľa nevesty a zbierať kvety, ktoré dostane od všetkých usmievavých svadobčanov.

4

Neviem, ako sa tej ohromnej kope ľudí podarilo presunúť na svadobnú hostinu. Odrazu som sa iba zbadala, ako sedím vedľa svojej staršej, mamy mojej mamy. Ja a ona sme zastupovali jedinú maminu rodinu, ostatok svadobčanov tvorili jej priatelia a kolegovia. Jakubova strana bola početnejšia. Oveľa. Nikto si však nad tým hlavu nelámал.

ENJA RÚČKOVÁ

„Mohla si si zavolať nejakého kamaráta,“ pošepla mi starká do ucha.

„Načo?“ hrala som nechápavú.

„Nie si smutná z toho, že si bez partnera?“

Podarilo sa mi usmiať. „Nie som. Mám z celého tohto šialenstva také nervy, že by som nebola dobrá spoločníčka.“

„Aj tak si si mohla niekoho zavolať. Si mladá, patrí sa ti zvrtať na parkete, a nie sedieť medzi starými klebetnými vdovami.“

Poobzerala som sa okolo seba. Starká mala pravdu. Bola som jediná mladá baba, ktorá znudene sedela za bohato prestretým stolom. Čo už. Pravda však bola, že som nechcela zbytočne zaťažovať Jakubovu peňaženku. Pretože keby nebolo jeho, my s mamou by sme si nemohli nič z tohto, čo sa tu odohrávalo, dovoliť. Svadba to síce bola malá, ale aj tá v dnešnej dobe veľa stojí.

Odrazu sa ku mne predral usmiaty Jakub. „Smiem prosiť?“

Poslušne som vstala.

Jakub ma schmatol pod pazuchu a hrdo si ma viedol na tanečný parket. Priamo do jeho stredu. „Moja krásna nevlastná dcéra, ktorú som práve vyženil, sa nudí,“ nadhodil žartovne. „S tým treba niečo urobiť.“

Vyrazil zo mňa nervózny smiech. „Nie som znudená. Iba kontrolujem, či je všetko v poriadku.“

„To nemusíš,“ povedal a začal ma vykrúcať na všetky strany. „Uvoľni sa. Bav sa. Tvoja mama je v dobrých rukách.“

„A čo tvoj syn? Aký má k nej vzťah?“

„Sethos ju má úprimne rád. Moju voľbu schvaľuje.“

Pokrčila som nosom. „Nevyzerá to tak.“

„Bol nútený skrývať svoje emócie, a tým sa chrániť,“ ozrejmil Jakub. „Preto je taký vážny. S tebou ani s tvojou mamou to nesúvisí.“

Môj nevlastný brat

Zamyslene som si zahryzla do spodnej pery. „Kto je to dievča, ktoré prišlo so Sethom?“

„Lenora. Jeho aktuálna priateľka. Pozajtra spolu odlietajú na ostrov.“

„Teba to tam neťahá?“

Jakub konečne zvažnel. „Nemám dôvod vracat' sa na Korfu. Môj domov je teraz tu. S tebou a s mamou. A aj so Sethom, ak o to bude stáť.“

„Ale tvoja bývalá manželka...“

„Od Ariadny vám nič nehrozí, neboj sa.“ Kútiky úst sa mu nečakane nadvihli. „To skôr tvoj otec mi robí vrásky. Kto mi zaručí, že mi v noci nepodreže krk?“

„Neviem, kto je mojím otcom,“ odvetila som popravde. „A ani to nechcem vedieť.“

Jakub sa začudoval. „Nikdy si po ňom nepátrala?“

„Keď som bola malá, veľa som sa naňho mamy pýtala. Bolo mi divné, že všetci nejakého otca majú. Ak ho aj nemali, tak si naňho aspoň matne spomínali. Ja som nemala ani spomienku, ani fotografiu, nič.“

„Ako ti to mama vysvetlila?“

„Povedala, že je lepšie, keď nič neviem.“

„Neverím, že ťa to uspokojilo,“ usmial sa Jakub.

Zapichla som doňho pohľad. „Stavme sa, že o celej veci vieš oveľa viac ako ja.“

„To je možné,“ prikývol Jakub. „Povedz mi, čo vieš.“

„Viem, že bol príliš mladý. Pred zodpovednosťou zdupkal. Nejavil záujem o moju mamu a mňa bez mihnutia oka zaprel. Mama vraví, že ten človek si nezaslúži ani to, aby sme o ňom hovorili. Tak som to pustila z hlavy.“

„Dobre si urobila,“ žmurkol na mňa. „Čo sa mňa týka, dávam ti chlapské slovo, že ti všetko, čo ti doteraz chýbalo, vynahradím. Tvoju mamu ľúbim a teba tiež, lebo si to najlepšie z nej.“

Do líc sa mi nahrnulo teplo.

„Takže keby si mala akýkoľvek problém, som tu pre teba, okej?“

„Okej,“ zašepkala som.

Jakub mi venoval ďalší úsmev. „A teraz sa bav, Mima. Tvoja mama už začína byť smutná, pretože aj ty si smutná. Ste pozoruhodne prepojené.“

Na tom bolo niečo pravdy, uvedomila som si okamžite. Musím sa prebrať.

Vystrela som chrbát, a keď sa náš tanec s Jakubom skončil, pripojila som sa k pripitým svadobčanom a stala sa súčasťou veľkého veselého kruhu.

5

Ďalšie tance boli pre mňa jednotvárnou povinnosťou. Myšlienky mi behali sem a tam. Vírla som sa, krútila, vznášala, sledujúc ostatných svadobčanov. Keď som uvidela Setha zvrátajúceho sa s mojou mamou, s úľavou som si vydýchla. No pri ďalšom striedaní vyzval do tanca svoju zvodnú spoločníčku.

Nechtiac som sa pošmykla a zrazila s inou dámou. Stratila som rovnováhu a celá rozpalená som sa usadila na najbližšiu voľnú stoličku. Popritom som hltala Setha očami, akoby som žiarila.

To je smiešne!

Čo to stvárať?

Hanba takto sa správať!

Môj nevlastný brat

Našťastie, Seth sa venoval svojej priateľke a nič si nevšimol. V opačnom prípade by si ma doberal do konca života. A to by som si aj zaslúžila!

Nech som si nahovárala, čo som len chcela, Seth ma zaujal. Bol exotický a pokojný, výrazne sa odlišoval od papagájovito pestrého zabávajúceho sa davu.

Keď sa Seth predral ku mne, privítala som ho chladným úsmevom a odvrátila som zrak. Prstami mi nenápadne nahmatol ruku v záhyboch šiat a stisol ju. Obrátila som sa k nemu.

Ustarostene sa na mňa zahľadel. „Nie je ti nič?“

Zmeravela som. Prečo sa o mňa zaujíma? Čo ho to pochytilo?

„Iba som sa pošmykla,“ vysvetlila som. „Nejako sa mi zaplietli nohy.“

Seth sa zamračil, ale nič nepovedal, len kývol hlavou a pustil mi ruku. „Dávaj si pozor.“

Keby bolo všetko ako predtým, niečo by som mu odsekla. No dotyk jeho prstov ma obral o všetku sebadôveru. Čo sa to so mnou deje? Uvedomovala som si, ako prudko sa mi dvíha hrud', ako blázňovo mi poskakuje srdce.

Seth na mňa stále hľadel. „Myslím, že toto je môj tanec.“

Jeho tón nezniesol odpor. Mlčky som sklonila hlavu, akoby som to očakávala. A možno som to naozaj očakávala.

Postavila som sa. Seth si so mnou spojil prsty a začali sme tančovať vo dvojici. Nemiešali sme sa s ostatnými svadobčanmi, mohli sme sa sústrediť len jeden na druhého. Hudbu som takmer nevnímala. Pohybovala som sa inštinktívne, nasledovala som Sethove pohyby, odpovedala som na jeho letmé dotyky.

Seth zo mňa nespúšťal oči. Jeho pohľad, sýtomodrý ako letná obloha, ma doslova spaľoval. Čo mi to robí? Akoby ma k sebe vábil

– a hoci mi tá myšlienka bola úplne cudzia a odmietala som ju, zmysly mi hovorili, že sa nemýlim.

Mojím prvým impulzom bolo cúvnuť, ustúpiť do bezpečia, niekam, kde by som sa mohla nad všetkým zamyslieť a pouvažovať o tom. No keď som sa zvrátila v jeho objatí a on zo mňa ani na sekundu nepustil zrak, uvedomila som si, že nemám šancu skryť sa. Absolútne nikam. A utiecť od neho bolo to posledné, po čom moje srdce túžilo.

Pohľadom ma držal v šachu, akoby ma začaroval. Krútila sa mi z neho hlava. Dotyky jeho prstov boli skúmané a mňa sa začal zmocňovať závrat. Nervy som mala napnuté na prasknutie, zmysly vyostrené, každý úder srdca ma naplňoval väčšou ostražitosťou. Toto nie je normálne. On nie je normálny. Bol taký dôstojný. Bez štipky humoru.

Z ničoho nič som zatúžila trochu ho poštekliť. Zistiť, čo sa skrýva pod jeho maskou.

„Páči sa ti moja druhá hlava?“ opýtala som sa zostra.

Prekvapene zdvihol obočie. „Čo?“

„Narástla mi druhá hlava, inak to nevidím. A ty na ňu ustavične zíraš.“

„Nemám dôvod pozeráť sa inam,“ odvetil ticho.

Zamračila som sa. Takúto odpoveď som nečakala. „Prečo svojej priateľke nevenuješ toľko pozornosti ako mne?“

„Nikto iný v tejto sále nie je hodný mojej pozornosti tak ako ty.“

„Vysmievaš sa mi,“ obvinila som ho.

„Vôbec nie,“ zaznela pokojná odpoveď.

Dlhú chvíľu sme sa skúmali pohľadmi. V spánkoch som pocítila zrýchlený tlkot srdca. Žalúdok sa mi zachvel.

Môj nevlastný brat

„Vzdávam sa,“ zašepkala som, hoci som to vôbec nemala v úmysle.

„Aj ja,“ vzdychol. „Jasne vidím problémy, ktoré ma čakajú.“
Môj zmätok iba vzrástol. O čom to hovorí?

6

Z bujarej zábavy som sa tesne po polnoci vytratil spoločne so starkou. Chcela som byť s ňou, v tichu a v bezpečí. Dohodli sme sa, že budem bývať u nej, kým sa mama s Jakubom nevrátia zo svadobnej cesty.

Jakub ma presviedčal, že na svadobnú cestu môžem ísť s nimi. Odmietla som. Nechcela som im zavádzať. Boli takí šťastní, takí zamilovaní, načisto omámení a uchvátení tým druhým.

Navyše, po mori, palmách a po horúčave som netúžila. Chcela som ostať u starkej, tam, kde som to poznala a kde som sa cítila dobre. Potrebovala som nad vecami v pokoji porozmýšľať, vnútorne sa pripraviť na to, že môj život sa od základov zmení. Našla som si brigádu v hypermarkete, lepila som etikety na tovar a ukladala ho do regálov. A dni sa zatiaľ mýňali. Nezvratné sa blížilo, dýchalo mi na krk, prinášalo mi nepokočné sny.

Jediné, čo ma tešilo, bola Sethova dlhodobá neprítomnosť. Hneď po svadbe odletel k svojej mame, stovky kilometrov odtiaľto.

V posledný augustový týždeň sa však vrátil. Jakub ho šiel vyzdvihnúť na letisko.

My s mamou sme ho zatiaľ čakali.

Mama sa tešila, že sa Seth vracia. Ja nie.

Prestahovali sme sa do štvorizbového bytu v centre mesta. Nového a priestranného. Jakub mi dovolil zariadiť si izbu podľa svojich predstáv, pomáhal mi ju vymaľovať, trpezlivo prenášal môj starý nábytok z jedného kúta do druhého, až kým som nebola spokojná.

Takého nevlastného otca by chcela každá nevlastná dcéra, to vám teda poviem.

Horšie to už bolo s nevlastným bratom.

Debil Seth sa tváril, že neexistujem, čo ma miatlo. Na svadbe našich rodičov zo mňa zrak takmer nespúšťal, teraz robil pravý opak. Robilo mu problém pozrieť sa na mňa, rozprávať sa so mnou, dokonca aj dýchať rovnaký vzduch.

Dostal izbu hneď vedľa mojej. Bola väčšia, čo mi pripadalo ne-logické. Dievča predsa potrebuje viac priestoru ako chalan, nie?

Zastala som teda vo dverách jeho kráľovstva. Oprela som sa o zá-rubňu a poctila pohľadom celý priestor, ktorý si privlastnil. Bol la-dený domodra a dobiela.

„Načo ti je toľko miesta?“ opýtala som sa s náznakom úsmevu. Chcela som ho len trošku podpichnúť.

„Aby som si mal kam uložiť svoje veslárske trofeje,“ odsekol. „Okrem iného.“ Vôbec sa na mňa nepozrel.

V jeho slovenčine bolo cítiť slabučký, ťažko identifikovateľný prí-zvuk. „Nemohli by byť trebárs... v garáži?“ rozmýšľala som nahlas. „Otec by ti určite zmontoval dostatočne veľký regál...“

No Seth ma nenechal dopovedať.

Môj nevlastný brat

„Je to môj otec, *moje* trofeje, a teda *ja* rozhodnem, kde budú vystavené.“ Venoval mi studený pohľad. „Teba do toho nič nie je.“ Vytlačil ma z izby a zabuchol mi pred nosom dvere.

„Debil,“ vykĺzlo mi z úst. Dostatočne nahlas na to, aby to začul.

„Decko,“ zaznelo spoza dverí.

A tak sme si veci vyjasnili.

Už som konečne vedela, čo si o mne myslí. V súkromí svojej novej izby som otvorila zošit s nezarážajúcim názvom *Môj nevlastný brat* a poznamenala si:

29. 8. 2010 – nedeľa

Dnes sa vrátil. Zhruba po troch mesiacoch. Je doma iba dve hodiny a už ma stihol naštváť. Je to debil. Dal mi veľmi jasne najavo, že ma vo svojom živote nechce. Čo si o sebe myslí? Že v jeho živote chcem byť? Netúžila som po bratovi, ani on po sestre! No stalo sa. Naši rodičia sa ľúbia, je teda našou povinnosťou aspoň sa pokúsiť spolu vychádzať. Lenže on, zdá sa, nedospel k rovnakému názoru. Vysáčkoval ma zo svojej izby, dvere mi doslova zabuchol pred nosom. Nereagoval na môj pokus o zblíženie. Jasný, trápí ma to. Kvôli mame. Chcem s tým debilom dobre vychádzať kvôli nej. Chcem, aby bola šťastná. Lenže on to kazí!!!

8

V prvý školský deň som kráčala po Sethovom boku ulicami mesta. Navzájom sme sa ignorovali. Prešlo už desať minút a medzi nami nepadlo ani slovo.